

A sport, a haza meg a lóvé

2012 október 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Én még ahhoz a sportrajongó nemzedékhez tartozom, amelynek – bármilyen esetlennek is t?njék ez a megfogalmazás – „a magyarság a sportban” és „a sport magyarsága” elemi élmény volt.

Apáink-nagyapáink korosztályának köznapjait – alighanem Trianon, majd az újabb világháború egyik pszichés

következményeként – a 20. század els? felében a sportsikerek fényesítették meg, soha annyi legendás sportoló Cseh Matyitól Csík Ferkéig, mint ekkor, és soha ennyi (vagy ebbe a korba visszaréved?) klubmítosz, Karinthytól Mándy Iványon át Minarik Edéig.

Számunkra, unokák, fiúgyerekek számára a Rákosi- meg a korai Kádár-korszak „sz?k leveg?jében” a sport annyi volt, mint maga a magyarság. Ahogy bevonult a magyar zászló 1956. november 22-én a melbourne-i stadionba… (Széthullott ugyan egy világbirodalom, de mégis ugyanaz a királyi házaspár nyitotta meg azt az olimpiát, meg az ideit is.) Olyannyira egy volt bennünk a haza és a sport, hogy – bármilyen paradoxon is legyen ez – gyakran azt tartottuk az igazi magyar sportembernek, aki kilépett innen, vagy ha talán nem is a legigazibbnak, mindenesetre a magunk vagányabb részéb?l valónak.

A Melbourne utáni „disszidenseket” vagy 1968-ban Varga Zolit. Én még abban is reménykedtem, hogy Papp Laci is megpattan, mivel nem engedték, hogy végigverje az amerikai négereket, és hogy profi vb-dönt?ig jusson – hja, ott voltam a Kisstadionban, amikor el?készületként laza tíz menetet bunyózott végig egymást váltó nehézsúlyúakkal… Hogy ha itt nem lehet, akkor ott legyen ? a gy?ztes magyar. A két örök élet? legenda: Laci és Öcsi. Az egyik itt, lealázva, a másik ott, suttogó hírekben, a Pancsó, aki elüvölti magát „Stefiii”, mert hogy ennyit tudott spanyolul, és már ott is a labda Di Stefano bokája mellett, és a glasgow-i BEK-dönt?n négy gólt rúgott a Frankfurtnak… A magyar sajtó teljes kussolásban. És K? Lajos, akit már a Volánban is leírtak, egy évvel „távozása” után BEK-dönt?n focizik, mint „belga”…

És közben itthon is mi minden! Az atlétikától, Iharoséktól a birkózásig, a focivébékt?l a kosárlabda EB-gy?zelemig, meg annyi sok más siker siker után. Most meg, idén, az olimpia elképeszt? sikerei adták meg id?legesen azt, amire oly nagy a szükség a sok kínlódás közepette: azt érezhettük újra, hogy a sportolóink minket is képviselhettek, az ? sikereik magyar sikerek, együtt néztük az ég felé emelked? magyar zászlót.

Most meg, legújabban? Minden csapból – bocsánat – a Janics-ügy folyik, meg Huszti és a szövetségi kapitány faséja, ahogy az olimpia el?tt a Nagy László-saga. A focimeccseken meg kimondhatatlan nev? feketék ügyetlenkednek, Loki, Vidike, Fradi-szív… S hogy tovább színezzük a képet, idézzük fel a bringás Novák Eduárdot, aki a paralimpián a román zászlót viszi, de ugyanakkor a csíkszeredai hokisokat is, akik magyarhoni ellenfeleikkel együtt énekelik a magyar himnuszt. Most meg azt olvasni, hogy készül?ben hozzánk Karcs Király, az elvermel?dött magyar röplabda megmentésére, az a kaliforniai férfiú, aki egyetlenként volt olimpiai bajnok teremben és strandon

is, akinek atyja magyar bajnok volt ebben a sportágban, akinek becenevét így javallja kiejteni angol nyelv? honlapja: KAR-chee, nem rejtvén véka alá, hogy a magyar „Karcsi”-ból származik. És – ha igaz a gyanúm, ha nem – a kedvesen gügye Bérgyilkos a szomszédomban szerepl? „magyar” Gogolák-maffia alighanem ama két (disszidens) Gogolák fivérre hajaz (Péterre és – persze – Károlyra), akik az amerikai futball legnagyobbjai közé tartoztak, s?t állítólag ?k tanították meg a helyieket spicc helyett rüszttel rúgni. (Az egyikük még „a” Flórival is együtt focizott a Fradi ifiben.) És bugyognak az emlékek jók és rosszak, olyanok, amikor az is hazafi volt, aki itt hagyta ezt az országot, mert arra kényszerült ezért vagy azért, és azok árnyai, akik már „akkor” is a pénzért váltottak válogatottat, zászlót és himnuszt.

Jómagam például soha nem tartottam semmilyen értelemben magyar sikernek Hunyady Emese olimpiai korcsolyabajnokságát, a szívünknek oly kedves osztrák himnusszal körítve, vagy azt, hogy Rácz Mariann a forintot schillingre cserélve, villogott a Lajtán túl, döntését meglehet?s kozmopolita felhangokkal kísérve. Anno.

És – mi tagadás – nem szakadt meg a szívem Janics Natasa londoni betlizésén sem. Ahogy némi vállvonogatással számoltam a mieinkhez az ? korábbi olimpiai érmeit is. „Mindig vissza akartam térni, hogy szerb színekben szerepeljek” – sutyorogja most Belgrádban, egyben mindenféle rondaságokat üzenve magyarföldi „kapcsolatainak”, pedig milyen büszke volt pár éve megszerzett magyar állampolgárságára. És azt se feledjük, hogy a magyar nemzettudatban a „szerb” ma sem tartozik a túl pozitív „konnotációjú” fogalmak közé.

Tehát: az állampolgárság, a Himnusz, a zászló egyszer?en forintosítható tételek volnának? Na de hát azok, akikkel itthon oly galádul bánik a sportvezetés? Mondjuk, Benedek Dalmát és Paksy Tímeát „lejanicsozzuk” – ketten együtt alig tizenhat világbajnoki gy?zelmet arattak – azért, mert külföldre menekülnek? Nyugtassuk ?ket azzal, amit az oly peches, mindazonáltal világbajnok dzsúdós, Braun Ákos mondott, hogy: „Pénzért nem cserél az ember hazát”? És morogjunk vagy örvendezzünk azon, hogy Gera a múlt évben (állítólag) hárommillió dollárt keresett?

Képletek és sorsok, érdekek és elvárások, jellemek és emberi gyengeségek… Kérdés kérdés után: hogyan is m?ködik hát ma ez a konstelláció: nemzet és sport és pénz?

Alexa Károly - magyarhirlap.hu

Ajánló